NATUR
JOURNALEN

Text: Lena Hedman
naturjournalen@egmont.se
Foto: Lena Hedman

Fjällens bästa tid är nu

Vandring till Dörrsjöarna, som är hjärtat i Oviksfjällen. Smala grusåsar går ut i sjön och är spår från istiden.

En fin tid för vandring är i september, när myggen fryst bort och fjällen glöder av höstfärger. Färre besökare rör sig längs lederna och det är lugnare i fjällstugor och på stationer.

De vackraste dagarna är när solen tänder höstfärgerna. Björkarna lyser gult, rönnarna i vildaste rött och bergen blånar. Luften är klar på ett sätt som den bara är i september – den bästa tiden för fjällvandring.

På den ringlande fäbodvägen från Kövra går bilfärden mot den södra delen av jämtländska Oviksfjällen.

– Där ligger fjällstugan, så fint i fjällskogen och nära till kalfjället, säger vandrarvännen Erika när hon parkerar bilen i Arådalen.

Invid den röda fjällstugan ligger en gammal fäbod och på en höjd står ett samekapell. Här har fäbodfolk, samer och turistverksamhet samsats länge. Fjällstugan byggdes redan 1895 som en turiststation, landets näst äldsta. Det är Svenska Turistföreningen som driver stugan och besökare välkomnas av en stugvärd.

Från fönstret i fjällstugans damrum syns Angelicasjön blänka under gråblå moln. Ett svanpar glider långsamt förbi i vasskanten.

Fjällbjörkarnas land

Nästa dag vandrar vi först på en gammal körväg omgiven av enbuskar och längre upp finns fjällbjörkarnas land. En renvaja och två renkalvar kommer fram i skogen, stannar och ser på oss och fortsätter sakta.

Höstfärger på vandring från Arådalen och upp på fjället Hundshögen med vida vyer.

En bäck porlar med svart vatten och gula höstlöv. Nu när sommaren är slut infinner sig ett lätt vemod, men hösten bjuder på en färgsprakande final innan snön faller. Blåbärsriset lyser eldrött och vi plockar stora bär som smakar sött.

Längre upp på Hundshögens kalfjäll breder vyerna ut sig med bland annat Anarismassivet i väster.

I september har myggen